

UDBUDSRETLIGT NYHEDSBREV

Siden vores sidste nyhedsbrev har EU-Domstolen for første gang haft anledning til at tage stilling til forholdet til udbudsreglerne i forbindelse med adgangen til forligsmæssigt at ændre i en offentlig kontrakt efter tildeling, når der er tale om ændring i en nødlidende kontrakt og ændringen består i en reduktion af kontraktens omfang. Det er et spørgsmål, som er særdeles praktisk relevant, da det mere er reglen end undtagelsen, at der opstår behov for at ændre i eksempelvis komplekse IT-kontrakter efter indgåelsen, som følge af at den valgte leverandør ikke kan levere de aftalte ydelser til den aftalte tid. Dommen vedrører en sag, der verserer ved den danske Højesteret, og fastlægger endvidere retsstillingen ved foretagelse af forligsmæssige ændringer i en kontrakt, der er blevet nødlidende. Dommen omtales udførligt i det følgende, da den er meget praktisk relevant for især ordregivere, der udbyder komplekse IT-kontrakter at have kendskab til.

EU-Domstolen afsiger dom om adgangen til forligsmæssige ændringer i nødlidende kontrakter efter tildeling

Den 7. september 2016 afsagde EU-Domstolen en meget principiel og praktisk relevant dom i sagen C-549/14. Sagen var forelagt præjudicielt for EU-Domstolen i forbindelse med en sag, der verserer ved den danske Højesteret, Finn Frogne A/S (Frogne) mod Rigspolitiet ved Center for Beredskabskommunikation (CFB), og er et af de sidste kapitler i en sag, der har verseret for Klagenævnet for Udbud og de danske domstole siden 2010. Sidste kapitel bliver Højesterets afgørelse på baggrund af EU-Domstolens dom.

Sagen vedrørte et udbud med anvendelse af udbudsformen konkurrencepræget dialog af en kontrakt om levering af et samlet og fælles kommunikationssystem til det samlede beredskab og vedligeholdelse af dette system i flere år. Kontrakten blev tildelt til virksomheden Terma A/S (Terma). Kontrakten havde en samlet værdi på DKK 527 mio., hvoraf ca. DKK 300 mio. vedrørte den minimumsløsning, der var beskrevet i udbudsmaterialet, (Kontrolrumskontrakten) og resten vedrørte optioner og ydelser, der ikke nødvendigvis ville blive gennemført.

Efter der var opstået vanskeligheder i forbindelse med levering i henhold til kontrakten med overholdelse af leveringsfristerne, indgik CFB og Terma et forlig, hvorefter kontrakten blev begrænset til at omhandle levering af et radiokommunikationssystem til de enkelte politikredse til en værdi af ca. DKK 35 mio., og CFB købte samtidigt to centrale serverfarme til en værdi af ca. DKK 50 mio. Serverfarmene havde Terma selv indkøbt med henblik på at udleje dem til CFB til opfyldelse af den oprindelige kontrakt. Ordregiver indrykkede en bekendtgørelse med henblik på frivillig forudgående gennemsigtighed i EU-Tidende (en såkaldt profylaksebekendtgørelse) forud for indgåelse af forligsaftalen.

Selskabet Finn Frogne A/S (herefter Frogne), der ikke havde anmodet om prækvalifikation med henblik på deltagelse i udbudsproceduren, klagede herefter til Klagenævnet for Udbud (Klagenævnet), og udtalte bl.a. følgende i sine præmisser:

“En ordregivende myndighed kan - når en kontrakt er nødlidende og muligvis væsentligt misligholdt - forligsmæssigt og med henblik på at bringe kontrakten til ophør aftale, at ydelserne i kontrakten skal leveres i mindre omfang og over en kortere periode end oprindeligt aftalt, og at det oprindelige vederlag følgelig også reduceres. Tilsvarende kan en ordregiver uden at overtræde udbudsreglerne indgå sådanne accessoriske aftaler med virksomheden, som har til formål at bringe kontrakten til ophør inden for en passende kort periode. På den ene side er sådanne aftaler et relevant alternativ - et surrogat - i forhold til at bringe kontrakten til ophør ved ophævelse. På den anden side ville det savne mening at pålægge ordregiveren at udbyde aftaler som de nævnte, som er uløseligt knyttet både til den oprindelige aftale og til denne aftales parter, og som derfor ikke eller kun med uforholdsmæssigt værdispild vil kunne opfyldes af andre virksomheder.”

Klagenævnet fastslog herefter, at forligsaftalen ikke udgjorde en væsentlig ændring af kontrakten, men at ordregivers køb af servere for DKK 50 mio. forudsatte nyt udbud, men erklærede ikke denne del af forligsaftalen for uden virkning, da ordregiver havde indrykket en profylaksebekendtgørelse.

Landsretten stadfæstede Klagenævnet for Udbuds pragmatiske tilgang til sagen og anerkendte i sine præmisser behovet for nødvendige tilpasninger i forbindelse med en objektivt set nødlidende kontrakt og tillagde det vægt, at forliget ikke var et resultat af Termas og CFB's vilje til at genforhandle den oprindelige kontrakts grundlæggende elementer, men at forligsaftalen udgjorde en alternativ måde at bilægge en tvist på i stedet for en ophævelse af kontrakten under omstændigheder, hvor opfyldelsen af kontrakten havde vist sig umulig. Finn Frogne fik derfor ej heller for Østre Landsret medhold i sine synspunkter om at CFB's fremgangsmåde var i strid med ligebehandlings og gennemsigtighedsprincippet og at forligsaftalen udgjorde en væsentlig ændring af kontrakten, der nødvendiggjorde et nyt udbud.

Frogne lod sig imidlertid ikke slå ud af denne modgang og indbragte sagen for Højesteret, der herefter forelagde følgende spørgsmål præjudicielt for EU-domstolen:

"Skal artikel 2 i [...] direktiv [...] 2004/18[...] sammenholdt med EU-Domstolens dom [af 19. juni 2008], pressetext [Nachrichtenagentur] [(sag C-454/06, EU:C:2008:351)], og [af 13. april 2010], Wall AG [(C-91/08, EU:C:2010:182)], fortolkes således, at en forligsaftale, der indebærer indskrænkninger og ændringer af parternes oprindeligt aftalte ydelser under en tidligere udbudt kontrakt samt et gensidigt afkald på udøvelse af misligholdelsesbeføjelser med henblik på at undgå en efterfølgende retslig tvist, udgør en kontrakt, der i sig selv er udbudspligtig, hvis det må lægges til grund, at den oprindelige kontrakt er blevet nødlidende."

Frognes ihærdighed bar frugt, da EU-Domstolen viste sig at være langt mere lydhor overfor Frognes argumenter. EU-Domstolen udtalte således bl.a. i præmis 28-29 følgende (vores understregning):

"Det følger af Domstolens praksis, at ligebehandlingsprincippet og den gennemsigtighedsforpligtelse, der følger heraf, er til hinder for, at den ordregivende myndighed og den valgte tilbudsgiver efter tildelingen af en offentlig kontrakt foretager ændringer i bestemmelserne i denne kontrakt, således at disse bestemmelser bliver afgørende forskellige fra bestemmelserne i den oprindelige kontrakt. Dette er tilfældet, når de påtænkte ændringer enten udvider kontrakten i betydeligt omfang til at omfatte elementer, der ikke var fastsat heri, eller ændrer kontraktens økonomiske balance til fordel for den valgte tilbudsgiver, eller hvis disse ændringer kan rejse tvivl om tildelingen af kontrakten, forstået på den måde, at såfremt de nævnte ændringer havde været indeholdt i det materiale, der lå til grund for indgåelsen af den oprindelige kontrakt, ville et andet tilbud kunne være blevet antaget, eller andre tilbudsgivere ville have kunnet deltage (jf. i denne retning dom af 19.6.2008, Pressetext Nachrichtenagentur, C-454/06, EU:C:2008:351, præmis 34-37).

Hvad angår det sidstnævnte tilfælde skal det bemærkes, at en ændring af elementerne i en kontrakt, der består i en reduktion af omfanget af kontraktens genstand, kan have den virkning, at et større antal erhvervsdrivende vil være i stand til at fremsætte tilbud. For så vidt som denne kontrakts oprindelige omfang bevirkede, at alene visse virksomheder var i stand til at melde sig som ansøgere eller fremsætte et tilbud, vil en reduktion af nævnte kontrakts omfang således ligeledes kunne gøre den interessant for mindre erhvervsdrivende...

EU-Domstolen havde således i sin dom en langt mindre pragmatisk tilgang til spørgsmålet om, hvornår der er tale om væsentlige ændringer af en kontrakt, der kræver nyt udbud, end både Klagenævnet for Udbud og Østre Landsret og tillagde ikke ordregivers argumenter – som havde vundet gehør i Klagenævnet og Østre Landsret – om, 1) at der var tale om uforudsigelige omstændigheder opstået i en meget kompleks kontrakt om udvikling af komplicerede informationssystemer, 2) at parterne ikke havde haft en konkret vilje til at genforhandle, og 3) at en forligsmæssig løsning var nødvendiggjort pga. objektive

vanskeligheder i forbindelse med en nødlidende kontrakt - nogen vægt. EU-Domstolen besvarede derimod det præjudicielle spørgsmål som følger:

"...artikel 2 i direktiv 2004/18 skal fortolkes således, at der efter tildelingen af en offentlig kontrakt ikke må foretages en væsentlig ændring heri uden indledning af en ny udbudsprocedure, selv når denne ændring objektivt set udgør en forligsmæssig løsning, der indebærer gensidige afkald på krav fra begge parter side med henblik på at bringe en tvist til ophør, hvis udfald er uvist, og som skyldes, at denne kontrakt er blevet nødlidende. Det forholder sig kun anderledes, hvis udbudsmaterialet indeholder bestemmelse om muligheden for at tilpasse visse betingelser, endog væsentlige, i nævnte kontrakt efter tildelingen heraf og de nærmere rammer herfor."

Kommentar:

I forbindelse med levering af større komplekse leverancer, især større IT-leverancer, opstår der ofte et praktisk behov for, at parterne kan indgå forligsmæssige aftaler undervejs som et nødvendigt alternativ til ophævelse pga. misligholdelse i forbindelse med forsinkelse, mangler m.v. Disse forligsaftaler rejser ofte spørgsmål af udbudsretlig karakter i forbindelse med anvendelsen af kriterierne fra EU-Domstolens praksis som angivet i Pressetext- sagen¹. Der har på baggrund af især Klagenævnet for Udbuds og Østre Landsrets dom i Frogne-sagen hidtil været en udbredt opfattelse i praksis i Danmark af, at forligsaftaler i forbindelse med nødlidende kontrakter, som består i en reduktion af omfanget af leveringsforpligtigelserne under kontrakten, eller erstatning /udskiftning af kontraktmæssige ydelser med andre (såkaldte "vouchers", som alternativ til bod og ophævelse) uden nyt udbud var en lovlig fremgangsmåde.

EU-Domstolens dom i Frogne-sagen viser imidlertid klart, at denne pragmatiske tilgang i mange tilfælde vil være ulovlig, hvis ændringerne objektivt set kunne have betydet, at en anden leverandør end den valgte kunne have budt på eller fået tildelt kontrakten.

Dette rejser en lang række vanskeligheder i praksis. Dommen kan derfor vise sig at blive meget omkostningstung og uhensigtsmæssig for både ordregivere og valgte leverandører at efterleve, da det ofte i forbindelse med især komplekse IT-leverancer vil være forbundet med meget store omkostninger at ophæve nødlidende kontrakter og genudbyde.

En måde lovligt at imødegå disse problemstillinger på fremadrettet er ved at ordregivere er meget omhyggelige med at formulere ændringsklausuler i kontrakterne, således at ændringerne i videst muligt omfang kan anses for forudsat i kontrakten idet ændringer "i medfør af kontrakten" ifølge EU-Domstolens praksis og udbudslovens bestemmelser vil være lovlige. Dette stiller krav til, at ændringsklausuler i kontrakter er så klare og præcise, at de opfylder udbudsreglernes krav til, at ændringerne kan siges at ske i medfør af kontrakten, herunder ved at kontrakten giver mulighed for både at udvide og reducere omfan-

¹ Som overordnet princip vil der være krav om fornyet udbud, hvis ændringerne er afgørende forskellige fra bestemmelserne i den oprindelige aftale. I bedømmelsen af, om en ændring er så væsentlig, at den kræver fornyet udbud, indgår 3 momenter: 1) om ændringen kunne medføre, at andre tilbudsgivere end den oprindelige antagne kunne have deltaget, eller ville have gjort det muligt, at acceptere et andet bud end det, som oprindeligt blev antaget, 2) om ændringen i betydeligt omfang udvider aftalen til at omfatte tjenesteydelser, der ikke oprindeligt var fastsat i aftalen, eller 3) om ændringen ændrer aftalens økonomiske balance til fordel for den valgte tilbudsgiver på en måde, som ikke var fastsat i de oprindelige udbudsbetingelser. Disse kriterier er nu kodificeret i den nye udbuds §§ 178-ff og det nye Forsyningsvirksomhedsdirektivets art 89.

get, såkaldt "skalerbare" kontrakter. Det stiller visse udfordringer til præcision og klarhed i formuleringen af sådanne ændringsklausuler, og brede generelle vendinger er efter praksis ikke tilstrækkeligt.

Link til dommen [her](#).

Ikke tilstrækkeligt at henvise til oplysninger givet ved tidligere udbud og arbejder i ansøgning om prækvalifikation med henblik på at opfylde udvælgelseskriterier

Klagenævnet for Udbuds kendelse af 2. september 2016, *Fayard A/S mod Forsvarsministeriets Materiel- og indkøbsstyrelse*

Klagen vedrører en rammeaftale om vedligeholdelse af Marinehjemmeværnets fartøjer til en anslået værdi af DKK 100 mio. udbudt som udbud med forhandling efter udbudsloven af Forsvarsministeriets Materiel- og Indkøbsstyrelse (FMI). Kriteriet for prækvalifikation var ansøgernes referencer for lignende opgaver.

Fayard A/S (Fayard) indgav klage til Klagenævnet for Udbud (Klagenævnet) efter Fayards ansøgning om prækvalifikation ikke var blevet antaget med den begrundelse, at Fayards referencer samlet set ikke var relevante i forhold til udbudsbekendtgørelsens angivelser om ønskede referencer, og at de prækvalificeredes referencer var mere relevante end Fayards. Fayard klagede herover og gjorde bl.a. gældende, at FMI skulle have anset Fayards referencer for relevante, og at FMI skulle have inddraget sit kendskab til Fayards kvalifikationer fra bl.a. tidligere udbud.

Fayard havde i sin ansøgning om prækvalifikation henvist til tidligere udbud og leverancer foretaget til FMI, uden at anføre specifikke oplysninger om type og mængde af stål som påkrævet i udbudsmaterialet. Ved at afvise Fayards ansøgning mente Fayard således, at FMI således havde handlet i strid med det udbudsretlige princip om gensidig anerkendelse i udbudslovens § 43, og at FMI havde handlet i strid med udbudslovens § 151, stk. 5, som angiver, at en ansøger/tilbudsgiver ikke er forpligtet til at fremlægge dokumentation om oplysninger givet i ESPD, blandt andet i tilfælde hvor ordregiveren allerede er i besiddelse af den fornødne dokumentation fra tidligere udbud. (påstande 1-3)

Fayard nedlagde endvidere påstand om, at FMI ved at afvise Fayards ansøgning om prækvalifikation havde handlet i strid med udbudslovens §§ 2 og 145 med henvisning til, at Fayard ikke var mindre egnet end de prækvalificerede ansøgere, og at FMI ikke havde dokumenteret, at Fayard var mindre egnet end de prækvalificerede ansøgere. (påstande 4-5)

Fayards øvrige påstande om blandt andet FMI's formulering af mindstekrav og annullering af FMI's beslutning om prækvalifikation vil ikke blive omtalt i det følgende.

Klagenævnet udtalte bl.a., at en ordregiver efter fast praksis har et vidt skøn ved vurderingen af, hvilke ansøgere blandt de egnede, der efter de offentliggjorte kriterier, er bedst egnede og derfor skal prækvalificeres, og at Klagenævnet ikke erstatter en ordregivers skøn med sit eget, men at Klagenævnet kan tilsidesætte en ordregivers skøn, hvis det overskrider de grænser, der gælder for et sådant. Klagenævnet

fastslog, at FMI's vurdering af, at Fayards referencer samlet set ikke var relevante, var underlagt FMI's prøvelsesbegrænsning, og gentog herefter en udtalelse fra en tidligere kendelse af 20. april 2016, *Backbone Aviation A/S mod Danmarks Meteorologiske Institut*:

"Det følger af fast praksis fra såvel EU-domstolen som Retten i første instans og klagenævnet, at ordregivers evaluering af de modtagne tilbud skal ske på grundlag af de enkelte tilbuds indhold, og at de eventuelle fordele, en hidtidig samarbejdspartner måtte have som følge af det hidtidige samarbejde, skal søges udlignet, således at eventuelle konkurrencefordele, en hidtidig samhandelspartner har, minimeres mest muligt. Det er en konsekvens heraf og af det almindelige ligebehandlingsprincip, at en ordregiver ikke kan inddrage tidligere erfaringer med en konkret tilbudsgiver til fordel for denne tilbudsgiver, hvis ikke der er konkret grundlag herfor i det indleverede tilbud. De erfaringer, som DMI måtte have med Backbone Aviation A/S, og som ikke var kommet til udtryk i tilbuddet, kunne derfor ikke lovligt inddrages."

I relation til Fayards påstande 1-3 anførte Klagenævnet med henvisning til den ovenfor citerede praksis, at FMI ikke lovligt i den foreliggende situation ville kunne se bort fra et krav i udbudsbetingelserne om nærmere oplysninger bl.a. om opgavens karakter i forbindelse med referencerne. Det blev endvidere udtalt, at ansøgerne efter fast praksis bærer risikoen for ufuldstændigheder eller uklarheder i ansøgningen.

Med hensyn til FMI's påståede overtrædelse af udbudslovens § 151, stk. 5 afviste Klagenævnet denne påstand med henvisning til, at Fayard slet ikke i ESPD'en havde anført oplysninger, som FMI med henvisning til § 151, stk. 5 kunne kræve (yderligere) dokumentation for.

Heller ikke udbudslovens § 43 fandt Klagenævnet var relevant.

Med hensyn til påstandene 4-5 udtalte Klagenævnet, at FMI havde udvalgt de fem prækvalificerede virksomheder ud fra de objektive og ikkediskriminerende kriterier, der var fastsat i udbudsbekendtgørelsen, og at der ikke var grundlag for at tilsidesætte det skøn, som FMI havde udøvet.

Klagenævnet tog ikke i øvrigt klagen til følge på noget punkt.

Kommentar:

Sagen fastslår endnu engang princippet om, at ordregiver ikke kan tage hensyn til andet end klagerens referencer, sådan som de er oplyst i ansøgningen. Som gengivet af Klagenævnet fra den nævnte afgørelse, *Backbone Aviation A/S mod Danmarks Meteorologiske Institut*, gælder der således efter praksis et princip om, at en ansøgning om prækvalifikation eller et tilbud skal vurderes ud fra sit eget indhold, og at en ordregiver som det klare udgangspunkt ikke kan inddrage tidligere erfaringer med en konkret tilbudsgiver til fordel for denne tilbudsgiver. Det er således ikke tilstrækkeligt at forlade sig på en henvisning til oplysninger afgivet i forbindelse med et tidligere udbud eller andre arbejder, når man skal godtgøre, at man opfylder ordregivers udvælgelseskriterier. Kendelsen fastslår, at dette princip ikke er ændret efter at

reglerne om ESPD er indført i forbindelse med anvendelse af den nye udbudslov. Dette er baggrunden for, at kendelsen er medtaget i nyhedsbrevet.

Link til kendelsen [her](#).

Ikke krav om offentliggørelse af evalueringsmetode ved miniudbud i henhold til en rammeaftale, der tidsmæssigt ligger før udbudslovens ikrafttræden

Klagenævnet for Udbuds kendelse af 13. september 2016, *Forenede Service A/S mod SKAT*

Klagen vedrører SKATs miniudbud foretaget på baggrund af et udbud om en rammekontrakt vedrørende rengøring af statslige arbejdspladser i hele Danmark, der blev gennemført som et begrænset udbud efter udbudsdirektiv 2004/18 (det gamle udbudsdirektiv).

SKAT foretog på baggrund af rammekontrakten offentliggørelse af et miniudbud og udsendelse af miniudbudsmateriale til de tre leverandører, der havde fået tildelt rammekontrakten. Alle tre afgav tilbud.

Efter tildelingen af kontrakten efter miniudbuddet indgav Forenede Service A/S (FS) klage til Klagenævnet for Udbud med påstand om, at FS havde handlet i strid med principperne om gennemsigtighed og proportionalitet ved først at fastsætte den endelige vægtning af et underkriterium, efter at SKAT havde gjort sig bekendt med indholdet af tilbuddene.

Klagenævnet gengiver i sine præmisser udbudslovens § 160, hvorefter der gælder en pligt for ordregiver til blandt andet at offentliggøre sin evalueringsmetode i udbudsmaterialet. Med en henvisning til forarbejderne til § 160 anføres det endvidere, at pligten til offentliggørelse af evalueringsmetoden i udbudsmaterialet er en nyskabelse, der er indført med udbudsloven, og at denne pligt således ikke hidtil har været en del af dansk ret. Bestemmelsen fraviger Klagenævnets praksis, hvorefter der før udbudslovens ikrafttræden ikke har været pligt for ordregiver til på forhånd at offentliggøre sin evalueringsmetode.

Spørgsmålet er herefter, om et miniudbud foretaget efter udbudslovens ikrafttrædelse men på baggrund af et udbud gennemført efter de gamle udbudsregler skal følge udbudslovens regler, eller om miniudbuddet er omfattet af de gamle udbudsregler, herunder den tidligere gældende praksis.

Klagenævnet anfører indledningsvist i sin præmis, at der ikke er taget direkte stilling til spørgsmålet i udbudslovens ikrafttrædelsesbestemmelse i § 196 eller dennes forarbejder, men at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen på sin hjemmeside, www.bedreudbud.dk, har oplyst, at

“miniudbud, der afholdes i henhold til rammeaftaler, som er indgået før 1. januar 2016, [ikke er] omfattet af reglen i udbudslovens § 160, dvs. evalueringsmetoden skal ikke offentliggøres i materialet for miniudbuddet.”

Klagenævnet fandt med henvisning til ovennævnte, at kravet efter udbudslovens § 160 om offentliggørelse af evalueringsmetoden ikke gælder ved miniudbud i henhold til en rammekontrakt, der har været i udbud før lovens ikrafttræden den 1. januar 2016.

Med henvisning til Klagenævnets tidligere praksis udtaler Klagenævnet herefter, at den ordregivende myndighed under den hidtidige retstilstand (dvs. før indførelsen af udbudslovens § 160) ikke havde pligt til at offentliggøre evalueringsmetoden i udbudsmaterialet, medmindre der anvendtes en helt usædvanlig og for tilbudsgiverne upåregnelig bedømmelsesmetode. Endvidere anføres det, at en forpligtelse for den ordregivende myndighed til at offentliggøre evalueringsmetoden i udbudsmaterialet i forbindelse med et miniudbud som i den foreliggende sag heller ikke kan antages at følge af EU-retten.

Hermed tager Klagenævnet ikke FS' påstand til følge.

Kommentar:

Udbudslovens § 160 finder utvivlsomt anvendelse på miniudbud i henhold til rammeaftaler, der er udbudt efter udbudslovens ikrafttræden og i henhold til denne, hvorfor kendelsen kun har relevans på de rammekontrakter, der er indgået før udbudslovens ikrafttræden, men hvor miniudbud skal afholdes efter lovens ikrafttræden.

Link til kendelsen [her](#).

---oooOOOooo---

Vi står naturligvis meget gerne til rådighed, såfremt I har spørgsmål til ovenstående eller andre spørgsmål vedrørende udbudsretlige problemstillinger.

LOTTE HUMMELSHØJ
ADVOKAT (L)
LH@NNLAW.DK

MIA ANNE GANTZHORN
ADVOKAT
MG@NNLAW.DK

SEBASTIAN PEDERSEN
ADVOKAT
SAP@NNLAW.DK

NIELSEN NØRAGER

Nielsen Nøragers konkurrence- og udbudsretsgruppe ledes af advokat Henrik Peytz og advokat Lotte Hummelshøj, der begge har stor erfaring med rådgivning om udbudsretlige spørgsmål og førelse af sager om udbudsret for Klagenævnet for Udbud og domstolene. Herudover består gruppen af advokat Thomas Mygind, advokat Mia Anne Gantzhorn og advokat Sebastian Asbjørn Pedersen.

Tilmeld/frameld dig nyhedsbrevet på www.nnlaw.dk

DETTE NYHEDSBREV KAN IKKE ERSTATTE JURIDISK RÅDGIVNING. NIELSEN NØRAGER ADVOKATPARTNERSELSKAB OG DE OVENNÆVNTA JURISTER PÅTAGER SIG INTET ANSVAR FOR TAB SOM DIREKTE ELLER INDIREKTE FØLGE AF BRUG AF NYHEDSBREVET, HERUNDER FOR TAB SOM FØLGE AF UTILSTRÆKKELIGE ELLER FEJLAGTIGE INFORMATIONER, VURDERINGER ELLER ANDRE FORHOLD I FORBINDELSE MED NYHEDSBREVET. NIELSEN NØRAGER ADVOKATPARTNERSELSKAB YDER RÅDGIVNING I FORBINDELSE MED KONKRETE SPØRGSMÅL I OVERENSSTEMMELSE MED DE ADVOKATETISKE REGLER.